

tilfælde at fritage for indgivelse af sædvanlig selvangivelse. Ved afgrænsningen af den personkreds, standardfradraget skal tilkomme, har man derfor søgt at medtage så mange som muligt af de skattepligtige, som det ikke af andre grunde er nødvendigt at afkræve sædvanlig selvangivelse. For personer, der driver selvstændig erhvervsvirksomhed, vil det — som det ligeledes senere vil blive omtalt — fortsat være nødvendigt, at der indgives sædvanlig selvangivelse, og disse personer er derfor ikke medtaget under standardfradragsordningen. På den anden side har man herunder medtaget alle personer, der ikke har indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed, således at der medtages ikke blot personer, der kun har lønindtægt, men også f. eks. pensionister og personer, der udelukkende eller ved siden af A-indkomsten har anden B-indkomst end indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed. Som sådan anden B-indkomst, der altså ikke udelukker fra standardfradrag, kan nævnes renteindtægt, overskud af 1- og 2-familieshuse, underholdsbidrag og indkomstskattepligtige gaver.

Ved fastsættelsen af standardfradragets størrelse er der navnlig henset til den gennemsnitlige faktiske størrelse af de udgiftsfradrag, som inddrages under standardfradraget, samt til at fradraget ud fra sit formål skal omfatte flest mulige skattepligtige. Omvendt taler provenuemæssige hensyn og hensynet til de skattepligtige, der ikke er medtaget under ordningen, for at fradraget ikke sættes højere, end at de førstnævnte hensyn tilgodesees i rimelig omfang. Det er herefter foreslået, at standardfradraget skal udgøre 1.800 kr. for sambeskattede ægtefæller og 1.200 kr. for andre skattepligtige personer. For selvstændigt skattepligtige børn udgør standardfradraget 360 kr.

En del skattepligtige med A-indkomst har tillige mindre B-indkomster såsom renteindtægt o. lign., og den foreløbige skat af B-indkomsten vil her i mange tilfælde blive opkrævet ved indeholdelse i A-indkomsten, nemlig gennem formindskelse af fradraget på skattekortet. Såfremt der ved indkomstopgørelsen bortses fra sådanne mindre B-indkomster, vil der også i disse tilfælde blive bedre mulighed for at opnå overensstemmelse mellem foreløbig og endelig skat, ligesom der ved en sådan forenkling vil opnås en vis arbejdsmæssig lettelse for de skattepligtige og skattemyndighederne.

Det er således de samme hensyn, der taler for en sådan ordning som for standardfradragsordningen, og man har derfor ved udformningen af den foreslåede bestemmelse om skattefritagelse for mindre B-indkomster afgrænset den personkreds, bestemmelsen skal gælde for, på samme måde som ved

standardfradragsreglen. Det vil sige, at bestemmelsen gælder for alle personer, der ikke har indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed. For disse personer bortses der fra eventuelle B-indkomster, når disse i et indkomstår tilsammen ikke overstiger 600 kr. Man har dog fundet det praktisk at holde B-indkomster i form af underholdsbidrag og lignende aftægts- og underholdsydelser, der i reglen vil være af en ret betydelig størrelse, uden for reglen.

Både standardfradragsreglen og den her foreslåede regel er led i bestræbelserne på at gøre de foreløbige skattebeløb endelige i så mange tilfælde som muligt, og for yderligere at udvide området for den for så vidt definitive beskatning er det foreslået, at bestemmelsen om fritagelse for beskatning af mindre B-indkomster ikke skal gælde, når en skattepligtig begærer større fradrag end standardfradraget. Hvis en skattepligtig f. eks. for så vidt har krav på et fradrag, der er 300 kr. større end standardfradraget, men han ved at fremsætte krav herom mister skattefritagelsen for en renteindtægt på 500 kr., vil dette forhold kunne motivere ham til ikke at fremsætte kravet, men i stedet lade det have sit forblivende ved den foreløbige beskatning.

7. Fritagelse for sædvanlig selvangivelse.

Under en ordning med beskatning af den løbende indtægt vil skattemyndighederne, når indkomståret er udløbet, have modtaget en række oplysninger om de skattepligtiges, navnlig lønmodtagernes, indkomstforhold m. v. i indkomståret. I en del tilfælde vil disse oplysninger være tilstrækkelige til opstilling af en fuldstændig opgørelse af den skattepligtige indkomst. Dette vil ofte være tilfældet for lønmodtagere, der ikke skal have større fradrag end standardfradraget, ikke har haft B-indkomster udover det skattefrie beløb og ikke ejer skattepligtig formue. I sådanne tilfælde vil der derfor allerede på grundlag af de hos skattemyndighederne beroende oplysninger kunne foretages en beregning af de endelige skattebeløb, som endvidere i reglen vil være sammenfaldende med de opkrævede foreløbige beløb. Uoverensstemmelser vil dog kunne forekomme, og i så fald kan der — stadigvæk på grundlag af den af skattemyndighederne foretagne indkomstopgørelse — ske den fornødne tilbagebetaling eller efterbetaling af skat. Hvor selvangivelse således ikke er nødvendig, må den skattepligtige dog afgive en erklæring om, at der ikke foreligger nogen af de komplicerende omstændigheder (større fradrag end standardfradraget, skattepligtige B-indkomster, skattepligtig formue m. m.), der nødvendiggør selvangivelse.